

Finansklagenemnda Skade

Avgjørelse FinKN-2018-382

7.6.2018

If Skadeforsikring NUF

Ansvar

Fall på is – campingplass – tilstrekkelig strødd?

Skadelidtes firma leide i november 2016 en hytte på en campingplass i forbindelse med en jobb i området. For å kunne benytte sanitærfasiliteter som dusj og toalett, måtte hyttas beboere gå på en gangsti på ca. 8-10 meter. Videre derfra gikk en et kort stykke på en kjørevei før en kom til sanitæranlegget. Ca. kl. 22.30 den 26.11.16 gikk skadelidte mot sanitæranlegget, men falt i stien og pådro seg en skade. Dette medførte tapt arbeidsmulighet i en periode. Skadelidte mente campingplassen ikke hadde strødd tilstrekkelig i henhold til sitt ansvar som utleier og som den profesjonelle part. Det var dessuten varslet spesielt i lokale medier om ekstra glatte kjøreforhold på grunn av værforholdene. Campingplassen beklaget hendelsen, men viste til rutiner for strøing og at det var strødd samme dag. Campingplassens ansvarselskap avslo ansvar da det mente det var vist til rutiner for strøing, i tillegg til at det var vinter, og at en da måtte regne med at det kunne være glatt. Leietakere på hyttefeltet måtte således selv ta hensyn til dette. Det pålås heller ingen plikt for campingplassen for å sørge for at det var strødd til enhver tid. Nemnda kom til at det ikke var sannsynliggjort ansvarsgrunnlag for campingplassen.

Saksfremstilling

Saken gjelder krav om erstatning for fall på is på en campingplass.

Skadelidtes arbeidsgiver leide i perioder en hytte til sine ansatte på en campingplass (sikrede) i forbindelse med jobber i området. Det var få andre hytter utleid i perioden.

Den 26.11.16 kl. 22.35 gled skadelidte på vei fra den aktuelle campinghytten til fellestoalettene og ble sykmeldt en periode. Det var mørkt, og gangstien han gikk på var ikke opplyst.

Skadelidte meldte skaden til en ansatt på campingplassen på telefon dagen etter uhellet og fulgte dette opp videre i en skriftlig henvendelse til eieren av campingplassen.

Eier av campingplassen beklaget hendelsen, men mente det ikke var ansvarlig. Eieren gav følgende forklaring på deres strø- og måkerutiner om vinteren:

Vi føler at vi har gode rutiner på strøing, men det kan sikkert bli enda bedre. Vi leier et firma som strør veiene på campingplassen. Stier som det ikke er mulig å strø med traktor strør vi manuelt. I tillegg har vi stående bøtter med sand utenfor resepsjonen og utenfor det nordre toalettanlegget. I det aktuelle tidsrommet hadde det tidligere vært strødd, men etterpå regnet det og da ble strøingen vasket bort. Det var en sti fra der man parkerer og ned til hytte 22 som dere leide. I midten var det glatt, men på siden der det var snø, gikk det fint an å gå uten å skli.

Skaden ble meldt sikredes ansvarsselskap som igjen ba campingplassen besvare noen spørsmål. Den 8.11.17 kom campingplassen med en ny uttalelse om situasjonen på stedet på skadetidspunktet:

Det stemmer at det er en egen sti ned til hytte nr. 22, og lengden på den stien er ca. 5-6 m. I tidsrommet hvor skaden skjedde ble det til stadighet strødd pga. at det var en periode med ekstreme værforhold. Kan jo også

nevne at stien var ca. halv meter bred, og på sidene var det hard snø som gjorde at man kunne gå uten risiko. Jeg personlig mener at man selv bør ta hensyn når det er sånn ekstremvær, og gå på de områdene hvor det ikke er glatt. Det var veldig mildt og mye regn og underkjølt regn i den aktuelle perioden. Og det medførte at det som ble strødd ble vasket vekk ved regn, og at det kom nytt islag oppe på det som var strødd da det var underkjølt regn.

Det bør nevnes at i den perioden var ekstremt glatt over hele distriktet. Sykehusene hadde stor pågang av ben og armbrudd osv. Media oppfordret alle til å ha skikkelig skotøy og være varsomme pga de ekstreme forholdene.

Skadelidte innhentet værdata fra yr.no. Værdataene for perioden viste at det ikke hadde vært nedbør i nærliggende områder på skadedagen eller de siste dagene rett før. Det hadde vært mildvær. Den 19.11.18 hadde det imidlertid vært 9,5 mm nedbør og noe mindre de påfølgende dagene.

Ansvarsselskapet avslo ansvar, og saken ble klaget inn til Finansklagenemnda.

På anmodning fra Finansklagenemnda ble det innhentet en uttalelse fra campingplassen 10.1.18 om når det sist ble strødd:

Det er riktig at hovedveiene strøs av et firma. Småveier og stier strøs om morgenen ved behov. Det ble strødd den aktuelle dagen om morgenen. Det kan være at strøsanda har blitt litt vasket vekk i løpet av dagen da det regnet en del. Av den grunn kan det ha vært litt glatt å gå hvis man ikke har skikkelige utesko.

Skadelidte krever erstatning og anfører at det ikke var strødd tilstrekkelig på stien mellom hytta leid av arbeidsgiveren og sanitærbygningen. Skadelidte mener det ikke kunne ha vært strødd på minst åtte dager forut for hendelsen, da også andre ansatte og brukere av hytta hadde falt i gangstien. Værforholdene i perioden øket dessuten campingplassens ansvar. Det var varslet spesielt i lokale medier om glatte forhold i perioden rundt skadetidspunktet. Dette var det campingplassen som var nærmest til å ta hensyn til, både som lokalkjent og som den profesjonelle part. En leietaker må kunne ferdes trygt mellom hytta og felles sanitæranlegg på en campingplass, en strekning en benytter mange ganger om dagen til dusj/toalettbesøk. Uttalelsen om at det sist ble strødd samme dagen som skaden oppsto, kom over et år etter hendelsen og kunne ikke tillegges vekt. Skadelidte hadde selv forsøkt å stille det samme spørsmålet tidligere, men uten å ha fått svar.

Selskapet avviser ansvar og anfører at det ikke foreligger ansvarsbetingende uaktsomhet fra campingplassens side. Det er vist til rutineene som er beskrevet om strøpbiler, og at det var satt ut sandkasser ved resepsjonen og ved toalettene som den enkelte kunne ta med seg for å strø. Det kunne ikke forventes at det var strødd like godt i et slikt stort hytteområde som på et fortau i byen. Videre er det vist til Rt. 1979 s. 513 om at strøing skal avpasses etter det som er rimelig og praktisk gjennomførbart. Værforholdene øker dessuten skadelidtes aktsomhetsplikt.

Finansklagenemnda Skades begrunnelse

Spørsmålet er om sikrede er ansvarlig for skade etter fall på is.

Skadelidte hevder at campingplassen er ansvarlig for manglende strøing.

Ifølge rettspraksis kan en gårdeier bli ansvarlig for skade voldt en besøkende eller forbipasserende, dersom han har latt det mangle på tilbørlig aktsomhet når det gjelder å holde tilgangsveier eller fortau forsvarlig strødd om vinteren, se f.eks. Rt-1958-680 og Rt-1979-513. I Rt-1979-513 uttalte Høyesterett at kravet til strøing må avpasses etter det som er rimelig og praktisk gjennomførlig. Hva som i så måte kan forlanges, må bero på en skjønnsmessig vurdering av forholdene i det konkrete tilfelle. Det er ikke noe krav om at det skal være strødd til enhver tid på dagen, eller at

behovet for strøing skal vurderes fortløpende. Nemndspraksis har i slike saker vurdert om sikrede har hatt tilfredsstillende rutiner og i hvilken utstrekning manglende strøing er dokumentert.

Det er uklart for nemnda om det rent faktisk var strødd den aktuelle dagen. Sikrede anfører at "Det ble strødd den aktuelle dagen om morgenen. Det kan være at strøanda har blitt litt vasket vekk i løpet av dagen da det regnet en del. Av den grunn kan det ha vært litt glatt å gå hvis man ikke har skikkelige utesko." Skadelidte anfører at sikrede ikke kunne ha strødd på minst åtte dager forut for hendelsen, og viser til forklaring fra to andre ansatte brukere av hytta. Deres forklaringer refererer imidlertid til perioden 14.–20.10. og 31.10.–5.11. og skadelidtes fall var 26.11. Disse forklaringene dokumenterer derfor ikke at det ikke var strødd mellom 5. og 26.11.

Spørsmålet er derfor om det er etablert forsvarlige rutiner for strøing. Sikrede har forklart at han leide et firma som strødde veiene på campingplassen, og at stier som det ikke er mulig å strø med traktor ble strødd manuelt. I tillegg sto det bøtter med sand utenfor resepsjonen og utenfor det nordre toalettanlegget. Nemnda har ikke grunnlag for å si at disse rutinene ikke eksisterte eller ikke ble gjennomført. Som nevnt er det uklart om det faktisk var strødd den aktuelle dagen. Bevisbyrden for dette påhviler skadelidte, og ut fra den fremlagte dokumentasjonen kan nemnda ikke se at campingplassen har utvist uaktsomhet.

Avgjørelsen er enstemmig.

Finansklagenemnda Skades konklusjon

Selskapet gis medhold.

Ved behandlingen deltok Trine-Lise Wilhelmsen (leder), Line Merete Lileng (nøytralt oppnevnt medlem), Vibeke Stiansen (selskapsrepresentant), Øyvind Flatner (selskapsrepresentant), Ingebjørg Kiil (forbrukerrepresentant) og Gyrid Giæver (forbrukerrepresentant).